

Kapılar Çizen Tebeşir

Yavuz DEMİRKIRAN

Kapılar Çizen Tebeşir

Yavuz DEMİRKİRAN

Hannah çizmeyi çok severdi. Kâğıda, kaldırımlara, hatta yemek peçetesine bile çizirdi. Bir pazartesi sabahı sırasının altında küçük bir beyaz tebeşir buldu. Pürüzsüz ve parlak, elinde hafifçe ılıktı. Onu cebine koydu ve dişleri aralık bir gülümsemeye gülümsedi.

Okuldan sonra Hannah, Bay Penn'e sanat odasını temizlemede yardım etmek için kaldı. Bay Penn dirsek yamalı kahverengi tvit ceketini giymiş, ahşap cetvelini taşıyordu. Hannah masaları silerken nazikçe başını salladı. O gidince Hannah tebeşiri çıkardı. Sanat rafının arkasındaki boş duvara baktı ve bir dikdörtgen izerse ne olacağını merak etti.

Hannah duvara düzgün bir dikdörtgen çizdi. Tebeşir çizgisi parıldadı ve dikdörtgenin içindeki duvar yok oldu! Sıcak, yeşil bir koku dışarı süzüldü. Hannah içeri adım attı ve soluğu kesildi. Kocaman bir seranın içindeydi. Her yerde tuhaf bitkiler büyüyordu: uzun kıvrımlı olanlar, tombul yuvarlak olanlar ve arılar gibi vızıldayan çiçekler.

Dev bir eğrelti otunun arkasından minik bir yaratık fırladı. Diz boyu kadardı; yosun yeşili tüylü bir gövdesi, kocaman kehribar rengi gözleri ve kafasında büyüyen küçük bir filiz vardı. "Merhaba! Ben Pip," dedi, dal gibi kollarını çevirerek. "Seraya hoş geldin! O kapıyı sen mi yaptın?" Hannah başını salladı, ela gözleri hayretle kocaman açılmıştı.

Pip kıkırdadı ve küçük bir dans yaptı. "Dışarısının nasıl olduğunu hep görmek istemişimdir!" dedi. Hannah'nın elini tuttu ve onu kapıdan okul koridoruna geri çekti. "Vay canına!" dedi Pip, etrafına bakarak. "Daha fazla kapı yapabilir misin? Lütfen?" Hannah bir an düşündü, sonra başını salladı. Koridor duvarına bir dikdörtgen daha çizdi.

Bu kez kapı, uzun otlar ve kır çiçekleriyle dolu güneşli bir çayıra açıldı. Pip ellerini çırpı. "Keşfedilecek ne çok yer var!" diye sevindi. Hannah, serin bir esintiyle kayalık bir dağ patikasına açılan üçüncü bir kapı çizdi. Parıldayan bir şelaleye açılan dördüncü bir kapı çizdi. Her seferinde tebeşir parıldadı ve yeni bir dünya belirdi.

Ama kısa süre sonra tuhaf şeyler olmaya başladı. Koridor çiçek ve ıslak kaya kokmaya başladı. Müdürün odasının kapısının altından bir su sızıntısı aktı. Hannah kaşlarını çatı. "Bu tuhaf," dedi. Pip'in kulakları endişeyle seğirdi. "Belki kapılar birbirine karıştırıyordur?" diye önerdi. Hannah eğlenceyi durdurmak istemedi, bu yüzden görmezden geldi.

Ertesi sabah Hannah okula geldiğinde ana koridordan aşağı su fışkırdığını gördü. Dördüncü kapısından gelen şelale okula bağlanmıştı! Öğretmenler ıslak zeminde kayıyor, çocuklar kahkahalarla çığlık atıyordu. Bay Penn sakince ıslak zemin tabelasını koydu. Hannah'nın yanakları utançtan yanıyordu.

Sonra Hannah yemekhaneden bir bağırış duydu. Kořup baktığıında yemek masalarının hemen yanından kıvrılan kayalık bir dağ patikası gördü. Çocuklar taşlara basıp şaşkın şaşkın bakıyordu. Pip, çayır kapısından uçup çıkan bir kelebeğı kovalıyordu. "Pip!" diye seslendi Hannah. "Bunu düzeltmemiz gerek!" Pip suçlu göründü ve kelebeğı bıraktı.

Hannah tebeşiri çıkardı, ama eli titriyordu. "Onları nasıl silerim?" diye sordu. Pip meşe palamodu kemerini işaret etti. "Tebeşir de silebilir," dedi. "Sadece çizgilerin üzerine sür." Hannah derin bir nefes aldı. Şelale kapısıyla başladı. Tebeşiri dikdörtgenin üzerine sürttü ve su yavaşlayıp durdu.

Sonra dağ patikası kapısını sildi. Kayalar kayboldu ve yemekhane zemini yeniden normaldi. Ama sera kapısı hâlâ açıktı ve sarmaşıklar koridora sürünmeye başlamıştı. Hannah onu silmeye çalıştı, ama tebeşir cızırdadı ve çizgiler kaybolmadı. "Neden işe yaramıyor?" diye ağladı.

Tam o sırada Bay Penn yanlarından geçti. Yuvarlak gözlüklerini düzeltti ve sarmaşıklara baktı. "Hannah," dedi nazıkçe, "bazen yardım istememiz gerekir." Cebinden küçük bir silgi çıkarıp ona verdi. "Bunu dene." Hannah silgiyi aldı ve tebeşir çizgilerinin üzerine sürttü. Yavaşça sera kapısı kapandı ve sarmaşıklar kayboldu.

Hannah son kapıyı, çayıra açılanı sildi. Pip kaçan kelebekleri yakalayarak yardım etti. Duvar yeniden boş kalınca Hannah yorgun ama rahatlamış bir halde yere oturdu. "Özür dilerim, Bay Penn," dedi. "Sadece eğlenceli bir şey yapmak istedim. Ama neyin ters gidebileceğini düşünmedim." Bay Penn bilgece başını salladı.

Bay Penn yanına oturdu. "Yaratıcılık harika bir şeydir," dedi. "Ama sağduyuyla yönlendirilmelidir. Harekete geçmeden önce her zaman sonuçları düşün." Hannah elindeki tebeşire baktı. Işıldamayı bırakmıştı. "Onu ne yapmalıyım?" diye sordu. Bay Penn gülümsedi. "Buna sen karar vereceksin."

Hannah bir an düşündü. Tebeşiri bulduğu yere, sırasının altına geri koydu. "Burada bırakacağım," dedi. "Belki başka biri bulur ve aynı dersi öğrenir." Pip başını salladı ve ona sarıldı. "İyi bir arkadaşsın," dedi. Sonra duvardaki küçük bir çatlaktan geçip serasına geri döndü.

Ertesi gün Hannah sanat dersinde seranın resmini çizdi. Pip'i filiz kafası ve kehribar rengi gözleriyle çizdi. Bay Penn resmine baktı ve gülümsedi. "Bu çok güzel, Hannah," dedi. Hannah da gülümsedi. Hâlâ çizmeyi çok seviyordu, ama artık her zaman ne yarattığını düşünüyordu ve sağduyunun her eseri daha iyi yaptığını biliyordu.